

Els homes que representaven la Dictadura a casa nostra prodigaven favors a gratcient. D'aquesta feta la Casa Comunal s'ha omplert de funcionaris que percebeixen sous magnífics. La Ciutat amb l'emprèstít de dos milions de pessetes s'ha endeutat escandalosament. La Ciutat —diuen— ha de fer economies. Per començar de sanejar la seva hisenda, la Ciutat reclama una revisió del personal entrat en el temps de les vaques grasses i que es llanci al carrer a tots aquells que vertaderament no es considerin imprescindibles.

«Panorama Polític»

I ELS SOCIALS?

Mercès al prec unànim que Catalunya a adreçat al govern del General Berenguer per mitjà d'aquest gran cavaller que és En Joan Maluquer i Viladot han estat obertes les portes del presidi i de les fronteres a molts germans nostres que sofrien entre quatre parets rescomides o en terres llunyanes la condemna imposada a llurs ideals per el poder primorriverista.

En el transcurs de sis anys quatre mesos i tretze dies que ha durat aquest poder han estat molts els que han hagut d'abandonar la pàtria o la llibertat perquè s'han atrevit a manifestar amb veu alta llur ideal.

Per fi poden tornar tots. La seva alliberació, però, no ha estat obra de un dia. Han calgut quatre reals ordres i moltes rectificacions i esmenes per arribar al decret d'amnistia de la setmana passada, que ampliava de manera satisfactòria les anteriors fent-la extensiva a tots els presos i exilats polítics.

Catalunya reb en aquests moments com una mare amorosa a tots els seus fills que van arribant, no tant depressa com voldriem, de la prova sublim.

Catalunya resta també agraïda de la generosa gesta del govern actual i de la d'En Maluquer i Viladot, però no pot estar encara satisfeta. Han quedat reixes endins els presos socials

L'amnistia no ha fet penetrar fins a les seves penumbroses cel·les el sol de la llibertat com ha entrat en les dels presos polítics.

No han pogut sortir a la llum homes com

Acher, Massachs, Mateu, Climent, Guiot, Devesa, Nicolau, entre altres companys que romanen d'anys a la sombra. Son proletaris honorats que no s'avingueren a sofrir les vexacions que altres han sofert resignadament.

Persisteix doncs encara el sofriment i la angoixa en moltes llars i un desitg insatisfet de llibertat en tots els cors.

Cal doncs que tot aquest poble que ha sabut unir-se en una creuada tan bella i ennoblidora, que ha sabut manifestar davant del món la vitalitat dels seus sentiments, no defalleixi en continuar demanant la llibertat per a tots aquells empresonats pels delictes dit socials, que encara resten reclosos.

Cal que s'obrin tots els penitenciaris perquè puguin eixir-ne tots aquells homes, potser els més dissortats; perquè el seu sacrifici fou poc menys que estèril, puix que es llançaren al ca·rer quan al poble no podia comprendre el dramàtic problema que anaven a resoldre.

Per això Catalunya no pot callar, no deu emmudir, ha de continuar insistint fins que aquests homes que ens manquen tornin a ésser amb nosaltres.

Mentres no siguin a compartir amb nosaltres la vida de cada dia hem de demanar insistentment LLIBERTAT per els empresonats socials.

Demanem-ho tots i cada dia; al menys si no ens ha estat possible celebrar Sant Jordi sense recances, procurem gaudir d'un primer de maig ben esplendorós i lliure.

D. COLOMER I OLIVERES